

Văn mẫu lớp 9:**Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà****Mẫu 1: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà**

Có một nhà văn đã nói rằng: "Không có câu chuyện cổ tích nào đẹp bằng chính cuộc sống viết ra". Cuộc chiến tranh chống Mỹ của dân tộc ta với biết bao câu chuyện đã trở thành huyền thoại được các nhà văn ghi lại như những câu chuyện cổ tích hiện đại. Trong số ấy phải kể đến "Chiếc lược ngà" của Nguyễn Quang Sáng. Nhân vật bé Thu trong truyện đã để lại trong lòng người đọc những ấn tượng sâu sắc về tình thương cha mãnh liệt và có cá tính mạnh mẽ.

Ra đời năm 1966, những năm tháng gian khổ, đau thương nhất của đồng bào Nam bộ trong 30 năm chiến tranh, "Chiếc lược ngà" được kể lại qua sự chứng kiến của bác Ba, người đồng đội của anh Sáu. Người đã lặng lẽ dõi theo từ đầu đến cuối câu chuyện cảm động của cha con anh Sáu - bé Thu. Qua sự quan sát tinh tế, sâu sắc của bác Ba, chúng ta mới thấm thía hết nỗi đau của người dân Nam bộ trong chiến tranh và sức mạnh của tình cha con thiêng liêng, bất tử.

Bé Thu trong câu chuyện, cũng như bao cô bé miền Nam khác đều thiếu thốn tình cha từ nhỏ do cuộc chiến tranh. Khi anh Sáu ra đi, em chưa đầy một tuổi, tám năm trời, cha con em chỉ biết nhau qua hai tấm ảnh. Lần về phép ba ngày của anh Sáu là cơ hội hiếm hoi để ba con Thu gặp gỡ nhau, bày tỏ tình phụ tử.

Nhưng nhà văn lại đặt bé Thu vào một tình huống đầy éo le: vì một sự hiểu lầm trẻ con, Thu không chịu nhận anh Sáu là ba, đến lúc nhận ra thì cũng là giây phút ba em lên đường tập kết. Và lần gặp mặt ấy, là lần gặp mặt đầu tiên, duy nhất, cuối cùng của cha con em.

Tuy nhiên, từ tình huống truyện éo le ấy, người đọc vẫn nhận ra đặc điểm riêng, cá tính riêng của nhân vật bé Thu: một cô bé tám tuổi bướng bỉnh nhưng dễ thương và đặc biệt có tình yêu ba sâu sắc, mãnh liệt. Tình yêu ấy được thể hiện trong hai hoàn cảnh trái ngược nhau, trước và sau khi nhận ra ba.

Lúc chưa chịu nhận anh Sáu là ba, Thu là một cô bé trẻ con, bướng bỉnh và đáng để đến nỗi làm anh Sáu đau lòng vì thái độ khước từ tình thương ba dành cho em. Phút đầu tiên hai ba con gặp mặt, trái ngược với nỗi mong nhớ, sự sốt ruột và suy nghĩ của anh Sáu, bé Thu vụt chạy đi, nét mặt đầy sợ hãi kêu "má, má" để lại anh Sáu đứng một mình "nhìn

theo con, nổi đau đớn khiến mặt anh sầm lại trông thật đáng thương và hai cánh tay buông xuống như bị gãy".

Trong ba ngày anh Sáu ở nhà, anh không dám đi đâu vì muốn ở bên con, vỗ về, chăm sóc và bù đắp sự thiếu thốn trong 8 năm qua cho nó nhưng bé Thu lại tỏ ra cứng đầu, không chịu nhận anh, cũng không chịu gọi anh một tiếng "ba" dù chỉ một lần. Nhà văn đã xây dựng một loạt các chi tiết để miêu tả tâm lí, thái độ rất trẻ con, cố chấp của bé Thu.

Khi má bắt kêu ba vô ăn cơm, dọa đánh để cô bé gọi ba một tiếng, Thu vẫn chỉ nói trống không "vô ăn cơm! cơm chín rồi", "con kêu rồi mà người ta không nghe". Hai tiếng "người ta" mà Thu thốt lên làm anh Sáu đau lòng đến mức "không khóc được, chỉ khe khẽ lắc đầu cười". Thậm chí, ngay cả khi bị má đặt vào một hoàn cảnh khó khăn để buộc Thu gọi anh Sáu một tiếng ba là chất nước nồi cơm to đang sôi, Thu cũng lại nói trống không "cơm sôi rồi, chặt nước giùm cái".

Sự im lặng của anh Sáu và cả sự gợi ý của bác Ba đều không thể làm cô bé gọi tiếng "ba" đơn sơ, giản dị. Tiếng gọi mà mỗi đứa trẻ đều ghi nhớ và bập bẹ lần đầu tiên trong cuộc đời mình. Đỉnh điểm của sự kiên quyết chối từ tình yêu thương của anh Sáu trong bé Thu là chi tiết cái trứng cá trong bữa cơm gia đình. Bằng lòng thương con của người cha, anh Sáu gắp cái trứng cá ngon nhất vào chén cơm của Thu nhưng con bé bất thần hất nó ta khỏi chén cơm.

Nổi đau khổ trong ba ngày nén chịu trào lên, anh Sáu đánh con, Thu không khóc, làm lì bỏ trứng cá lại vào chén cơm và bỏ sang nhà bà ngoại, lúc đi còn cố ý khua dây xuống cho thật to. Những chi tiết bình thường mà tinh tế này chứng tỏ nhà văn rất thấu hiểu tâm lí trẻ em. Trẻ con vốn rất thơ ngây nhưng cũng đầy cố chấp, nhất là khi chúng có sự hiểu lầm, chúng kiên quyết chối từ tình cảm của người khác mà không cần cân nhắc, nhất là với một cô bé cá tính, bướng bỉnh như Thu.

Người đọc nhiều khi thấy giận em, thương cho anh Sáu. Nhưng thật ra em vẫn là cô bé dễ thương. Sự ương ngạnh của Thu không hoàn toàn đáng trách. Trong hoàn cảnh xa cách và trắc trở của chiến tranh, nó còn quá nhỏ để có thể hiểu được những tình thế éo le, khắc nghiệt của đời sống và người lớn cũng không ai kịp chuẩn bị cho nó đón nhận những khả năng bất thường.

Chính thái độ ngang ngạnh, quyết liệt của bé Thu lại thể hiện sâu sắc tình cảm yêu thương dành cho ba. Đơn giản Thu không nhận ra cha là vì người tự nhận là ba kia không hề giống người cha mà em đã thấy trong bức ảnh. Ba em trong ảnh không có vết sẹo dài

trên mặt như thế. Cô bé không tin, thậm chí là ngờ vực. Không ai tháo gỡ được thắc mắc thâm kín trong lòng của Thu, nghĩa là bé Thu chỉ dành tình cảm cho người cha duy nhất trong bức ảnh.

Sự bướng bỉnh của Thu phải chăng còn là mầm sâu kín, sau này làm nên tính cách cứng cỏi ngoan cường của cô giao liên kiến định có lập trường. Sự nghi ngờ của Thu được giải tỏa khi nghe bà ngoại giải thích vì sao ba lại có vết sẹo dài trên má. Nghe những điều ấy, "nó nằm im, lẩn lộn và thỉnh thoảng lại thở dài như người lớn".

Bởi thế, tình yêu ba trong Thu đã trỗi dậy mạnh liệt vào cái giây phút bất ngờ nhất, giây phút ông Sáu lên đường. Cái tiếng "ba" mà ông Sáu đã chờ đợi từ lâu bất ngờ vang lên "Nhưng thật lạ lùng, đến lúc ấy, tình cha con như bỗng nổi dậy trong người nó, đến lúc không ai ngờ đến thì nó bỗng kêu thét lên: - Ba...a...a...ba! Tiếng kêu của nó như tiếng xe, xé sự im lặng, xé cả ruột gan mọi người, nghe thật xót xa.

Đó là tiếng "ba" nó cố đè nén trong bao nhiêu năm nay như vỡ tung từ đáy lòng nó". Tiếng gọi thân thương ấy đứa trẻ nào cũng gọi đến thành quen nhưng với cha con Thu là nỗi khát khao của 8 năm trời xa cách thương nhớ. Đó là tiếng gọi của trái tim, của tình yêu trong lòng đứa bé 8 tuổi mong chờ giây phút gặp ba. Nó vừa kêu, vừa chạy xô tới, nhanh như một con sóc, nó chạy thót lên và dang hai tay ôm chặt lấy cổ ba nó.

Nó vừa ôm chặt lấy cổ ba nó vừa nói trong tiếng khóc: "Ba! Không cho ba đi nữa! Ba ở nhà với con!". Tình cảm con với ba được thể hiện một cách mãnh liệt, mạnh mẽ, cuồng quýt, hối hả và có xen lẫn phần hối hận. Đó là những cảm xúc đã dồn nén từ lâu bỗng vỡ òa ra: "Ba bế nó lên. Nó hôn ba nó cùng khắp. Nó hôn tóc, hôn cổ, hôn vai, và hôn cả vết sẹo dài bên má của ba nó nữa".

Bà con và người kể chuyện cũng như người đọc không thể kìm được nỗi xúc động như có ai đang nắm chặt tim mình bởi vì cái éo le của tình cha con ở đây. Lúc cha con nhận nhau lại cũng chính là lúc người cha phải ra đi. Sự níu kéo của đứa con càng khắc nhấn sự éo le của chiến tranh: "Con bé hét lên, hai tay nó siết chặt lấy cổ, chắc nó nghĩ hai tay không thể giữ được ba nó, nó dang cả hai chân rồi câu chặt lấy ba nó và đôi vai nhỏ bé của nó run run".

Những nỗ lực của Thu không giữ được ba nó. Ông Sáu vẫn phải ra đi dù giây phút cha con nhận nhau thật ngắn ngủi! Xót thương thay cho Thu bởi cô đâu hiểu rằng cuộc gặp gỡ đầu tiên này cũng là lần cuối cùng. Ba cô đã hi sinh trong một trận càn. Chứng kiến những biểu hiện tình cảm ấy trong cảnh ngộ cha con ông Sáu phải chia tay, có người

không cảm được nước mắt và người kể chuyện thì cảm thấy như có bàn tay ai nắm lấy trái tim mình.

Xuyên suốt đoạn trích, trong hai hoàn cảnh và hai cách ứng xử hoàn toàn khác nhau, nhưng thực chất chỉ là một tấm lòng yêu cha sắt son của bé Thu - một em bé mới chỉ tám tuổi. Tuy nhiên, Thu trước sau vẫn chỉ là một cô bé ngây thơ, em đồng ý cho ba đi để ba mua một chiếc lược, món quà nhỏ mà bất cứ em bé gái nào cũng ao ước. Bắt đầu từ chi tiết này, chiếc lược ngà bước vào câu chuyện, trở thành một chứng nhân âm thầm cho tình cha con thiêng liêng, bất tử.

Đoạn trích kết thúc trong ánh mắt thiết tha của anh Sáu trước lúc hy sinh nhờ bác Ba trao cây lược ngà cho Thu. Với bé Thu, cây lược nhỏ mang dòng chữ đầy yêu thương "yêu nhớ tặng Thu con của ba" là kỉ vật chứa đựng tình thương, nỗi nhớ, hình bóng, tấm lòng người cha. Chiếc lược ngà đã động viên em vững vàng trong cuộc chiến đấu. Khi bác Ba tình cờ gặp lại Thu và trao cây lược, thì cô bé bướng bỉnh cá tính ngày nào đã trở thành cô giao liên dũng cảm. Và nguồn sức mạnh tiếp thêm cho Thu là tình yêu ba, tình yêu đất nước.

Nguyễn Quang Sáng đã rất thành công trong việc xây dựng nhân vật bé Thu - một nhân vật trẻ em có tính cách cứng cỏi, mạnh mẽ, dứt khoát (đến nỗi, nhìn thoáng qua, người ta có thể cho là ương ngạnh, bướng bỉnh, khó bảo nhưng cũng hết sức hồn nhiên, đáng yêu, ngoan ngoãn và có tình yêu cha sâu sắc.

Có thể kể đến cách tạo tình huống bất ngờ, sự am hiểu tâm lí và tính cách trẻ em, cách chọn chi tiết nghệ thuật "đắt" (như chi tiết bé Thu không gọi ba, chi tiết bé Thu loay hoay chắt nước cơm, hắt cái trứng cá ba gấp cho, chi tiết cây lược mà Thu xin ba trước lúc ba đi. Nhờ những thành công nghệ thuật này mà nhân vật bé Thu để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người đọc về tình người - tình cha con trong những năm tháng chiến tranh xa cách, thương đau; để lại ấn tượng về một em bé Nam bộ thời chiến với tính cách đáng yêu, đáng mến.

Mẫu 3: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Có những trang viết khiến người đọc rơi nước mắt khi chứng kiến những dang xé, đau đớn và cả nước mắt. Có những nhân vật dù chỉ được vẽ qua nét bút của tác giả nhưng có sức ám ảnh. Nhân vật bé Thu trong truyện ngắn "Chiếc lược ngà" của Nguyễn quang sáng là một hình tượng luôn khiến người đọc xúc động mạnh khi lật giở từng trang viết của tác giả.

"Chiếc lược ngà" được sáng tác năm 1966, trong lúc cuộc kháng chiến đang diễn ra ác liệt, nhiều cam go. Ông Sáu lên đường ra chiến trận khi bé Thu chưa tròn một tuổi, nhưng khi ông trở về thăm con thì bé đã lớn và nhất quyết không nhận ba. Những day dứt, sự dằn xé, nước mắt, tủi hờn, mâu thuẫn nội tâm trong một đứa bé đã khiến cho cốt truyện được đẩy đến cao trào. Ba ngày ở cạnh ba nhưng bé Thu nhất quyết không chịu nhận, chỉ khi nghe bà ngoại kể về vết sẹo trên gương mặt ba thì lúc đó bé mới ôm chặt ông Sáu, không cho đi. Tình cảm cha con vỡ òa, cảm xúc trong lòng người đọc cứ thế tan chảy.

Mặc dù mới lên 8 tuổi nhưng bé Thu được xây dựng rất sắc nét, cá tính mạnh, bướng bỉnh. Trong tâm trí của bé Thu chỉ có một tấm hình duy nhất của ba chụp với má vào ngày cưới. Đó là những gì nó có để gìn giữ và đợi chờ ba trở về. Khi ông Sáu nhất quyết gọi "Thu! Ba đây con" thì bé vẫn nhất quyết không chịu nhận, cự tuyệt một cách thẳng thừng. Ông Sáu luôn dành tình cảm yêu thương chân thành và sâu sắc nhất cho bé Thu nhưng ông nhận lại là sự lạnh lùng, xa lánh. Chỉ bởi về vết sẹo dài trên mặt, chỉ vì chiến tranh, vì những tàn khốc mà nó đã gây ra. Cá tính mạnh của một cô bé 8 tuổi được Nguyễn Quang Sáng thể hiện rất sắc nét và táo bạo. Qua đó giúp người đọc hình dung được sự kiên định, vững chắc trong trái tim con người Nam Bộ.

Sự bướng bỉnh, lạnh lùng của bé Thu dành cho ông Sáu còn thể hiện qua cử chỉ và lời nói. Khi mẹ bảo mời ba vô ăn cơm thì nó chỉ nói cộc lốc "vô ăn cơm". Đặc biệt qua chi tiết chắt nước ở nồi cơm ra, bé Thu không chắt được nhưng nhất quyết không để cho ông Sáu chắt. Bướng bỉnh, lạnh lùng, hờ hững đã khiến cho ông Sáu đau lòng. Cao trào của tính cách bé Thu thể hiện qua bữa cơm, khi ông Sáu gắp cho bé Thu cái trứng cá vào bát, bé hất đổ cả chén cơm. Ông Sáu đánh đòn, và tất cả mọi người cứ tưởng Thu sẽ giãy nảy lên và bỏ đi, nhưng không, *"Nhưng không, nó ngồi im, đầu cúi gằm xuống. Nghĩ thế nào nó cầm đũa, gắp lại cái trứng cá để vào chén, rồi lặng lẽ đứng dậy, bước ra khỏi mâm"*.

Suy nghĩ đã thôi thúc, đẩy thành hành động quyết liệt, khước từ mọi tình cảm và yêu thương của ba dành cho mình. Vì với bé Thu, đó không phải là ba. Có lẽ chính cá tính mạnh, sự ngang bướng như thế này đã thôi thúc cô trở thành cô giao liên kiên cường trong cuộc kháng chiến về sau.

Nguyễn quang sáng không chỉ dừng lại ở việc miêu tả tâm lí nhân vật của một đứa trẻ lên 8 mà lấy tính cách đó làm tiền đề cho tình yêu thương ba tha thiết và mãnh liệt như thế nào. Suốt 3 ngày ở cạnh ba nhưng bé Thu nhất quyết không nhận ba, chỉ đến khi nghe bà ngoại kể về vết sẹo trên mặt ba do chiến tranh gây nên thì lúc đó bé thu mới vỡ òa. Gương mặt nó buồn rầu như nghĩ ngợi gì, khi ông Sáu lên đường ra trận, không dám lại

gần vì sợ nó lại giãy nảy như lần trước. Chỉ dám nói rằng "Ba đi nghe con" nặng nề, đau đớn, dằn vặt của một người ba nhưng không làm cách nào để thuyết phục con gái.

Lúc ấy một cảnh tượng xúc động diễn ra. Nó khóc thét lên "ba", tiếng "ba" như vỡ òa, trào ra từ tận trong tim mà nó đã dồn nén bao nhiêu năm qua. Tiếng "ba" đó như khiến người đọc nghẹn đắng ở cổ họng, cho một tình yêu bền bỉ và sâu nặng. Tiếng kêu của bé Thu như "tiếng xé, xé tan không khí tĩnh lặng, xé ruột gan mọi người, nghe thật xót xa". Bao nhiêu năm rồi, bé Thu vẫn luôn khát khao được gặp ba, được gọi tiếng ba. Tình cảm của bé Thu hoàn toàn đối lập với những ngày ông Sáu còn ở đây. Đó chính là niềm khao khát, tình yêu ba tha thiết.

Sự ngang tàng, bướng bỉnh và tình yêu ba tha thiết là đặc điểm hội tụ để bé Thu có thể xác định cho mình con đường đi trong tương lai, sẽ nối bước cha, đánh đuổi kẻ thù xâm lược

Như vậy việc xây dựng nhân vật bé Thu với những tính cách, tâm tư tình cảm đã khiến người đọc thêm xúc động về tình phụ nữ, tình cảm thiêng liêng nhất. Qua đó, tác giả còn muốn lên án, tố cáo chiến tranh đã khiến cho nhiều gia đình rơi vào cảnh nước mất nhà tan.

Mẫu 4: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Tình cảm gia đình là một đề tài quan trọng của văn học Việt Nam thời kì kháng chiến chống Mĩ cứu nước. Khai thác mảng đề tài này, Nguyễn Quang Sáng đã có một số tác phẩm đặc sắc như "Chiếc lược ngà", "Bông cẩm thạch",... Trong đó, "Chiếc lược ngà" tạo được nhiều ấn tượng hơn cả. Một trong những yếu tố làm nên thành công của tác phẩm là nhà văn đã xây dựng thành công nhân vật chính - nhân vật bé Thu - một cô bé cá tính, đáng yêu và có tình yêu ba tha thiết.

"Chiếc lược ngà" ra đời năm 1966 rồi được đưa vào tập truyện cùng tên (Chiếc lược ngà) của Nguyễn Quang Sáng. Câu chuyện được xây dựng trên một tình huống hiểu lầm tạo nhiều bất ngờ cảm động: Anh Sáu đi kháng chiến chống Pháp từ khi đưa con duy nhất của anh chưa đầy một tuổi. Từ đó hai ba con chưa hề gặp lại nhau, cho đến khi kháng chiến kết thúc, anh trở về, đưa con gái tám tuổi không chịu nhận ba. Trong ba ngày ở nhà, bằng đủ mọi cách mà con bé vẫn không chịu gọi lấy một tiếng ba. Đến lúc phải ra đi nhận nhiệm vụ mới, bé Thu mới gọi anh bằng ba. Thật bất ngờ. Thì ra, nó không chịu nhận ba là vì vết sẹo trên má đã khiến anh không còn giống như trong bức ảnh chụp ngày cưới. Con bé chỉ gọi ba khi bà ngoại giải thích cho nó rõ điều này. Giây phút anh

nghe được tiếng gọi mà anh chờ đợi đã bao năm ấy cũng là lúc cha con xa nhau. Anh Sáu hứa sẽ mang về tặng con một cây lược. Những ngày chiến đấu trong rừng, anh Sáu cặm cụi làm chiếc lược bằng ngà cho con gái. Chiếc lược đã làm xong nhưng chưa kịp trao cho con gái thì anh hi sinh.

Nhân vật cô bé tám tuổi ấy là Thu, mới có tám tuổi nhưng cô đã bướng bỉnh, gan góc và rất có cá tính. Trong tâm hồn trẻ thơ của bé Thu, chỉ có duy nhất hình ảnh một người ba mà nó biết qua bức ảnh chụp với má ngày cưới. Nó nhất quyết không chịu nhận ông Sáu là ba dù cả nhà - trong đó có bà nội - thừa nhận điều đó. Họ đón ông với tất cả tấm lòng chân thành, yêu thương của con người Nam Bộ. Chẳng những thế, ông còn vô cùng xúc động khi gặp nó. Nhưng bỏ qua tất cả, Thu vẫn hét lên sợ hãi khi ông Sáu lập cập đến với nó và lắp bắp gọi: “Thu! Ba đây con...”. Có điều đó bởi Thu thấy ba nó trong bức ảnh không hề có vết sẹo trên má còn người cứ gọi nó là con, bắt nó gọi bằng ba bây giờ lại có vết sẹo dài trên má.

Không chỉ vậy, qua nhiều chi tiết miêu tả hành động của bé Thu Nguyễn Quang Sáng vừa thể hiện được tính cách đặc biệt của cô bé vừa tỏ ra rất am hiểu tâm lí trẻ thơ. Khi mẹ yêu cầu “mời ba vô ăn cơm”, Thu gọi “trông” “vô ăn cơm”. Nồi cơm sôi, không tự chắt được con bé nhất quyết không chịu gọi ba để được giúp đỡ. Nó tìm mọi cách chắt nước không cần nhờ vả. Đặc biệt, tính cách rắn rỏi, ngang bướng vô cùng trẻ con của Thu được thể hiện qua chi tiết bé hất đổ cả chén cơm khi anh Sáu gắp cho nó cái trứng cá. Bị ba đánh, tưởng đâu “con bé sẽ lăn ra khóc, sẽ giãy, sẽ đạp đổ cả mâm cơm, hoặc sẽ chạy vụt đi. Nhưng không, nó ngồi im, đầu cúi gằm xuống. Nghĩ thế nào nó cầm đũa, gắp lại cái trứng cá để vào chén, rồi lặng lẽ đứng dậy, bước ra khỏi mâm.”. Đành rằng trẻ con chỉ tin vào những gì chúng thấy, đành rằng bé Thu không thể biết được sự ác nghiệt của bom đạn là thế nào, và nó có cách suy nghĩ theo kiểu trẻ con của nó, nhưng phải thừa nhận rằng cô bé này có một cá tính mạnh mẽ. Sự bướng bỉnh, gan góc đến kì lạ của bé Thu đã trở thành tiền đề để sau này trở thành lòng dũng cảm, sự lạnh lợi của cô giao liên Thu.

Nhưng nếu chỉ dừng lại ở đó, Thu cùng “Chiếc lược ngà” sẽ nằm lẫn vào vô vàn tác phẩm khác viết cho thiếu nhi. Điều khiến nhân vật cùng tác phẩm đi xa hơn trong lòng người đọc là ở chỗ bé Thu có một tình yêu ba nồng nàn, tha thiết.

Cô bé không nhận ba bởi cô hiểu nhầm về vết sẹo trên mặt ba. Cô đã nghĩ rằng “người ta” mang đến cho mình một người “ba giả”! Và vì thế, Thu càng phản đối quyết liệt người “ba giả” ấy bao nhiêu càng thể hiện cô bé yêu ba mình bấy nhiêu. Cái tình yêu ấy thật sâu sắc: nó chỉ có một, không thể chia sẻ cho bất kì ai khác, ngay cả khi đó là người

được tất cả mọi người thừa nhận là ba của nó, là người yêu thương và quan tâm đến nó rất chân thành.

Khi biết rằng ông Sáu là ba thật của mình, và vết sẹo trên mặt ông là do thằng Mĩ gây nên, buổi sáng cuối cùng trong những ngày phép của ba "Con bé như bị bỏ rơi, lúc đứng vào góc nhà, lúc đứng tựa cửa và cứ nhìn mọi người đang vây quanh ba nó, vẻ mặt của nó có cái gì hơi khác, nó không bướng bỉnh hay nhăn mày cau có nữa, vẻ mặt nó sầm lại buồn rầu, cái vẻ buồn trên gương mặt ngây thơ của con bé trông rất dễ thương. Với đôi mi dài uốn cong, và như không bao giờ chớp, đôi mắt nó như to hơn, cái nhìn của nó không ngờ ngạc, không lạ lùng, nó nhìn với vẻ nghĩ ngợi sâu xa. " Không hiểu con bé "nghĩ ngợi sâu xa" điều gì, chỉ biết rằng khi ông Sáu buồn rầu quay lại nhìn nó - không dám lại gần sợ nó lại bỏ chạy như lần trước - nói: "Ba đi nghe con" thì nó bất ngờ lao đến thét lên: Ba, a... a...ba! Rồi ôm chặt lấy ông nức nở "Con không cho ba đi". Đến đây, người đọc mới vỡ lẽ ra rằng Thu thêm được gọi ba như thế nào. "Tiếng kêu của nó như tiếng xé, xé sự im lặng và xé cả ruột gan mọi người, nghe thật xót xa. Đó là tiếng "ba" mà nó cố đè nén trong bao nhiêu năm nay, tiếng "ba" như vỡ tung ra từ đáy lòng nó, nó vừa kêu vừa chạy xô tới, nhanh như một con sóc, nó chạy thót lên và dang hai tay ôm chặt lấy cổ ba nó.". Bé Thu là đứa trẻ giàu tình cảm. Thái độ của bé Thu với ba bây giờ trái ngược trong những ngày đầu khi ông Sáu về thăm nhà. Song, trái ngược mà vẫn nhất quán. Vì quá yêu ba, quá khao khát được có ba nên khi nhận định không phải ba nó thì nó nhất định không chịu nhận, nhất định không gọi "ba" lấy một tiếng. Cho nên, khi tiếng gọi như xé kia cất lên ta thấy nó thiêng liêng vô cùng. Tiếng gọi ấy càng trở nên thiêng liêng, quý giá bởi đón chờ nó là cả tấm lòng cao đẹp, thương yêu con vô hạn của người cha.

Trong quá trình thể hiện diễn biến tâm lí nhân vật bé Thu có một chi tiết vô cùng quan trọng: chi tiết cái thẹo. Chính cái thẹo là nguyên nhân gây ra những hiểu lầm trong tình cảm của cha con mà Thu dành cho ba. Cái thẹo là vết thương mà giặc Mĩ gây ra cho ba Thu. Sự chia cắt gia đình không chỉ riêng gia đình bé Thu mà còn hàng triệu gia đình người Việt cũng là do giặc Mĩ gây ra. Thấu hiểu sâu sắc điều đó, sau này, Thu đã trở thành một nữ giao liên dũng cảm, can đảm. Cô đã quyết tâm tiếp bước con đường cha cô đã đi để đánh đuổi kẻ thù của gia đình, kẻ thù của dân tộc.

Xây dựng nhân vật bé Thu - một cô bé bướng bỉnh, cá tính nhưng có tình cảm yêu ba tha thiết cảm động - Nguyễn Quang Sáng đã tỏ ra rất am hiểu tâm lí trẻ thơ bởi vậy nhà văn đã tạo nên được một nhân vật trẻ thơ thực sự sống động gây nhiều niềm xúc động sâu xa trong lòng người đọc. Bên cạnh đó, tác phẩm đã tạo nên một tình huống hiểu lầm độc đáo

mà chi tiết quan trọng nhất là chi tiết cái thẹo. Chi tiết này có giá trị giống như một “cái bóng” trong “Chuyện người con gái Nam Xương” của Nguyễn Dữ hay “chiếc lá cuối cùng” trong truyện ngắn cùng tên của Ô Hen-ri,...

Nhân vật bé Thu trong “Chiếc lược ngà” của Nguyễn Quang Sáng đã để lại trong lòng người đọc những ấn tượng sâu sắc bởi một tính cách đặc biệt khó có thể nhầm lẫn. Nhân vật này đã góp phần tạo nên giá trị nhân văn sâu sắc cho tác phẩm. Và vì vậy, cùng với tác phẩm, nhân vật bé Thu đã giành được một vị trí riêng trong lòng độc giả yêu truyện ngắn Việt Nam.

Mẫu 5: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Chiếc lược ngà là truyện ngắn xuất sắc của nhà văn Nguyễn Quang Sáng. Với cảm hứng viết về tình cha con và nỗi đau do chiến tranh, chuyện đã để lại cho người đọc những rung động thấm thía. Đặc biệt là diễn biến tâm lý và tình cảm tính cách của bé Thu trong lần gặp cha cuối cùng khi ông Sáu về thăm nhà.

Bằng nghệ thuật kể chuyện mang phong cách Nam Bộ với những tình huống bất ngờ. Tác giả đã để cho một nhân vật kể về nhân vật chính nhằm làm cho câu chuyện thêm khách quan và tin cậy. Đó là cách kể chuyện lồng trong chuyện, từ đó ta thấy rõ được những diễn biến tâm lý của nhân vật bé Thu.

Bé Thu là một cô bé có cá tính độc đáo mạnh mẽ. Bởi xa cha biền biệt và cũng chỉ vì một vết sẹo mà em vô tình không nhận ra cha, khi nhận ra cha thì mãi mãi em phải xa cha. Tình thương nỗi đau và sự uất hận đã giúp bé Thu sau này trở thành cô giao liên dũng cảm.

Cha đi chiến đấu biền biệt xa nhà. Đến khi Thu lên tám tuổi hai cha con mới được gặp lại nhau. Cô bé tóc ngang vai, mặc quần đen, áo hoa đỏ, hồn nhiên, xinh đẹp, mới nhìn ông Sáu đã nhận ra ngay con gái mình. Nhưng niềm vui sau bao năm xa cách là được gặp lại con thì thật trớ trêu đáp lại sự vỗ vập ấy của người cha bé Thu tỏ ra ngờ vực lảng tránh. Bé Thu hốt hoảng, mặt tái đi, vụt chạy kêu thét lên, nói trống. Trong suốt ba ngày ở bên cha bé Thu đã không nhận ra cha của mình, bé ương ngạnh, cư xử vùng vằng. Bé nhất định không nhờ ông Sáu chắt nước nồi com, nó hất cái trứng cá mà ông gắp cho. Bị ông Sáu đánh nó bỏ về nhà ngoại khua loảng xoảng dưới xuồng. Đó là thái độ rất ương ngạnh của một đứa bé mới tám tuổi. Nhưng thái độ đó không hề chê trách được bởi tất cả vì chiến tranh. Chiến tranh đã gây ra những mất mát và đau thương. Mà một đứa trẻ như Thu còn quá bé bỏng để có thể hiểu được những tình thế khắc nghiệt, éo le mà ngay cả

người lớn cũng không kịp chuẩn bị cho nó. Chỉ vì một vết sẹo trên mặt người cha cộng với bức ảnh mà nó biết về cha, nó đã không nhận cha. Vết thương do chiến tranh đã trở thành vết thương lòng sâu nặng của tình cảm cha con.

Ngày cuối cùng, trước phút giây ông Sáu lên đường, thì tình cảm thiêng liêng của bé Thu dành cho cha đã bùng cháy. Mọi thái độ và hành động của bé Thu bỗng đột ngột thay đổi. Khi nhìn thẳng, đối diện với người cha “đôi mắt mênh mông của con bé bỗng xôn xao”. Đằng sau đôi mắt mênh mông ấy chắc đang xao động biết bao ý nghĩ, tình cảm. Lần đầu tiên bé cất tiếng gọi “Ba...ba” và tiếng kêu như tiếng xé “chạy nhanh như sóc ôm lấy cổ ba nó” cùng với cử chỉ hôn khắp mọi nơi: nó hôn tóc hôn cổ, hôn cả vết sẹo dài trên má của ba. Tâm lý ngỡ vực chỉ vì vết sẹo đã được giải tỏa. Vì thế trong phút chia tay với cha tình yêu và nỗi mong nhớ suốt bao năm trời bị dồn nén nay trở nên mạnh mẽ và có cả sự hối hận. Cảnh tượng ấy diễn ra xúc động trong lòng mọi người. Và khi ông Sáu nói “Ba đi rồi ba về với con”, bé Thu đã hét lên là “không”, rồi hai tay siết chặt cổ, dang cả hai chân quặp lấy ba, đôi vai nhỏ run run. Chắc cô bé đã khóc, khóc vì sự ân hận của mình đã không nhận ra cha, khóc vì xót thương người cha vì chiến tranh mà phải xa gia đình. Chỉ vì bom đạn quân thù, mà ba đã mang sẹo trên mặt. Đó là điều đau khổ. Vậy mà, bé Thu đã không hiểu, lại còn xa lánh cha khiến cha đau khổ. Được bà ngoại giảng cho, bé đã hiểu. Nhưng có lẽ khi bé hiểu ra thì ...muộn rồi. Cha bé đã phải xa gia đình trở về chiến trường, phải chịu bao gian khổ của mưa bom bão đạn. Vì vậy, mà bé Thu mới siết cổ cha, níu chặt lấy người cha, như muốn đền bù những hành động sai lầm của bé. Từ giây phút bé thu thức tỉnh, tình cảm tính cách của bé đã thay đổi sự ương ngạnh của cô bé tám tuổi đã không còn, mà thay vào đó là tình yêu cha, thương cha, tự hào về cha. Cuộc chia tay của bé Thu trong những giây phút cuối cùng này có ai biết được rằng đó là cuộc chia tay lần cuối là lúc cha xa em vĩnh viễn, không thực hiện lời hứa “ba đi rồi ba về với con”. Nhưng lòng yêu cha thành kính đã tạo nên một sức mạnh thôi thúc, rèn giũa để Thu trưởng thành sau này, khi cô trở thành một chiến sĩ giao liên gan dạ, dũng cảm.

Tóm lại, qua diễn biến tâm lý của bé Thu ta thấy được bé là người có tình cảm mạnh mẽ, sâu sắc, hồn nhiên, ngây thơ. Cá tính ấy của bé được tập trung thể hiện trong tình cảm cha con đậm thắm. Nhân vật bé Thu đã để lại trong ta những ấn tượng sâu đậm về tình cảm mà bé dành cho cha. Người đọc thêm yêu mến bé Thu với tình cảm mạnh mẽ ấy.

Mẫu 6: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Có một nhà văn đã nói rằng : "Không có câu chuyện cổ tích nào đẹp bằng chính cuộc sống viết ra". Cuộc chiến tranh chống Mỹ của dân tộc ta với biết bao câu chuyện đã trở

thành huyền thoại được các nhà văn ghi lại như những câu chuyện cổ tích hiện đại. Trong số ấy phải kể đến "Chiếc lược ngà" của Nguyễn Quang Sáng. Nhân vật bé Thu trong truyện đã để lại trong lòng người đọc những ấn tượng sâu sắc về tình thương cha mãnh liệt và có cá tính mạnh mẽ.

Ra đời năm 1966, những năm tháng gian khổ, đau thương nhất của đồng bào Nam bộ trong 30 năm chiến tranh, "Chiếc lược ngà" được kể lại qua sự chứng kiến của bác Ba, người đồng đội của anh Sáu. Người đã lặng lẽ dõi theo từ đầu đến cuối câu chuyện cảm động của cha con anh Sáu- bé Thu. Qua sự quan sát tinh tế, sâu sắc của bác Ba, chúng ta mới thấm thía hết nỗi đau của người dân Nam bộ trong chiến tranh và sức mạnh của tình cha con thiêng liêng, bất tử.

Bé Thu trong câu chuyện, cũng như bao cô bé miền Nam khác đều thiếu thốn tình cha từ nhỏ do cuộc chiến tranh. Khi anh Sáu ra đi, em chưa đầy một tuổi, tám năm trôi, cha con em chỉ biết nhau qua hai tấm ảnh. Lần về phép ba ngày của anh Sáu là cơ hội hiếm hoi để ba con Thu gặp gỡ nhau, bày tỏ tình phụ tử. Nhưng nhà văn lại đặt bé Thu vào một tình huống đầy éo le: vì một sự hiểu lầm trẻ con, Thu không chịu nhận anh Sáu là ba, đến lúc nhận ra thì cũng là giây phút ba em lên đường tập kết. Và lần gặp mặt ấy, là lần gặp mặt đầu tiên, duy nhất, cuối cùng của cha con em.

Tuy nhiên, từ tình huống truyện éo le ấy, người đọc vẫn nhận ra đặc điểm riêng, cá tính riêng của nhân vật bé Thu: một cô bé tám tuổi bướng bỉnh nhưng dễ thương và đặc biệt có tình yêu ba sâu sắc, mãnh liệt. Tình yêu ấy được thể hiện trong hai hoàn cảnh trái ngược nhau, trước và sau khi nhận ra ba.

Lúc chưa chịu nhận anh Sáu là ba, Thu là một cô bé trẻ con, bướng bỉnh và đáng để đến nỗi làm anh Sáu đau lòng vì thái độ khước từ tình thương ba dành cho em. Phút đầu tiên hai ba con gặp mặt, trái ngược với nỗi mong nhớ, sự sốt ruột và suy nghĩ của anh Sáu, bé Thu vụt chạy đi, nét mặt đầy sợ hãi kêu "má, má" để lại anh Sáu đứng một mình "nhìn theo con, nỗi đau đón khiến mặt anh sầm lại trông thật đáng thương và hai cánh tay buông xuống như bị gãy". Trong ba ngày anh Sáu ở nhà, anh không dám đi đâu vì muốn ở bên con, vỗ về, chăm sóc và bù đắp sự thiếu thốn trong 8 năm qua cho nó nhưng bé Thu lại tỏ ra cứng đầu, không chịu nhận anh, cũng không chịu gọi anh một tiếng "ba" dù chỉ một lần. Nhà văn đã xây dựng một loạt các chi tiết để miêu tả tâm lí, thái độ rất trẻ con, cố chấp của bé Thu. Khi má bắt kêu ba vô ăn cơm, dọa đánh để cô bé gọi ba một tiếng, Thu vẫn chỉ nói trống không "vô ăn cơm! cơm chín rồi", "con kêu rồi mà người ta không nghe". Hai tiếng "người ta" mà Thu thốt lên làm anh Sáu đau lòng đến mức

“không khóc được, chỉ khe khẽ lắc đầu cười”. Thậm chí, ngay cả khi bị má đặt vào một hoàn cảnh khó khăn để buộc Thu gọi anh Sáu một tiếng ba là chất nước nôi cơm to đang sôi, Thu cũng lại nói trống không “cơm sôi rồi, chất nước giùm cái”. Sự im lặng của anh Sáu và cả sự gợi ý của bác Ba đều không thể làm cô bé gọi tiếng “ba” đơn sơ, giản dị. Tiếng gọi mà mỗi đứa trẻ đều ghi nhớ và bập bẹ lần đầu tiên trong cuộc đời mình. Đỉnh điểm của sự kiên quyết chối từ tình yêu thương của anh Sáu trong bé Thu là chi tiết cái trứng cá trong bữa cơm gia đình. Bằng lòng thương con của người cha, anh Sáu gấp cái trứng cá ngon nhất vào chén cơm của Thu nhưng con bé bất thần hất nó ra khỏi chén cơm. Nỗi đau khổ trong ba ngày nén chịu trào lên, anh Sáu đánh con, Thu không khóc, làm li bỏ trứng cá lại vào chén cơm và bỏ sang nhà bà ngoại, lúc đi còn cố ý khua dây xuống cho thật to. Những chi tiết bình thường mà tinh tế này chứng tỏ nhà văn rất thấu hiểu tâm lí trẻ em. Trẻ con vốn rất thơ ngây nhưng cũng đầy cố chấp, nhất là khi chúng có sự hiểu lầm, chúng kiên quyết chối từ tình cảm của người khác mà không cần cân nhắc, nhất là với một cô bé cá tính, bướng bỉnh như Thu. Người đọc nhiều khi thấy giận em, thương cho anh Sáu. Nhưng thật ra em vẫn là cô bé dễ thương. Sự ương ngạnh của Thu không hoàn toàn đáng trách. Trong hoàn cảnh xa cách và trắc trở của chiến tranh, nó còn quá nhỏ để có thể hiểu được những tình thế éo le, khắc nghiệt của đời sống và người lớn cũng không ai kịp chuẩn bị cho nó đón nhận những khả năng bất thường. Chính thái độ ngang ngạnh, quyết liệt của bé Thu lại thể hiện sâu sắc tình cảm yêu thương dành cho ba. Đơn giản Thu không nhận ra cha là vì người tự nhận là ba kia không hề giống người cha mà em đã thấy trong bức ảnh. Ba em trong ảnh không có vết sẹo dài trên mặt như thế. Cô bé không tin, thậm chí là ngờ vực. Không ai tháo gỡ được thắc mắc thầm kín trong lòng của Thu, nghĩa là bé Thu chỉ dành tình cảm cho người cha duy nhất trong bức ảnh. Sự bướng bỉnh của Thu phải chăng còn là mầm sâu kín, sau này làm nên tính cách cứng cỏi ngoan cường của cô giao liên kiến định có lập trường.

Sự nghi ngờ của Thu được giải tỏa khi nghe bà ngoại giải thích vì sao ba lại có vết sẹo dài trên má. Nghe những điều ấy, “nó nằm im, lăn lộn và thỉnh thoảng lại thở dài như người lớn”. Bởi thế, tình yêu ba trong Thu đã trở dậy mạnh liệt vào cái giây phút bất ngờ nhất, giây phút ông Sáu lên đường. Cái tiếng “ba” mà ông Sáu đã chờ đợi từ lâu bất ngờ vang lên “Nhưng thật lạ lùng, đến lúc ấy, tình cha con như bỗng nổi dậy trong người nó, đến lúc không ai ngờ đến thì nó bỗng kêu thét lên: - Ba...a...a...ba! Tiếng kêu của nó như tiếng xe, xé sự im lặng, xé cả ruột gan mọi người, nghe thật xót xa. Đó là tiếng “ba” nó cố đè nén trong bao nhiêu năm nay như vỡ tung từ đáy lòng nó”. Tiếng gọi thân thương ấy đứa trẻ nào cũng gọi đến thành quen nhưng với cha con Thu là nỗi khát khao của 8

năm trời xa cách thương nhớ. Đó là tiếng gọi của trái tim, của tình yêu trong lòng đứa bé 8 tuổi mong chờ giây phút gặp ba. Nó vừa kêu, vừa chạy xô tới, nhanh như một con sóc, nó chạy thót lên và dang hai tay ôm chặt lấy cổ ba nó. Nó vừa ôm chặt lấy cổ ba nó vừa nói trong tiếng khóc: -Ba! Không cho ba đi nữa! Ba ở nhà với con!”. Tình cảm con với ba được thể hiện một cách mãnh liệt, mạnh mẽ, cuồng quýt, hối hả và có xen lẫn phần hối hận. Đó là những cảm xúc đã dồn nén từ lâu bỗng vỡ òa ra: “Ba bế nó lên. Nó hôn ba nó cùng khắp. Nó hôn tóc, hôn cổ, hôn vai, và hôn cả vết thẹo dài bên má của ba nó nữa”. Bà con và người kể chuyện cũng như người đọc không thể tìm được nỗi xúc động như có ai đang nắm chặt tim mình bởi vì cái éo le của tình cha con ở đây. Lúc cha con nhận nhau lại cũng chính là lúc người cha phải ra đi. Sự níu kéo của đứa con càng khắc nhấn sự éo le của chiến tranh: “Con bé hét lên, hai tay nó siết chặt lấy cổ, chắc nó nghĩ hai tay không thể giữ được ba nó, nó dang cả hai chân rồi câu chặt lấy ba nó và đôi vai nhỏ bé của nó run run”. Những nỗ lực của Thu không giữ được ba nó. Ông Sáu vẫn phải ra đi dù giây phút cha con nhận nhau thật ngắn ngủi! Xót thương thay cho Thu bởi cô đâu hiểu rằng cuộc gặp gỡ đầu tiên này cũng là lần cuối cùng. Ba cô đã hi sinh trong một trận càn. Chứng kiến những biểu hiện tình cảm ấy trong cảnh ngộ cha con ông Sáu phải chia tay, có người không cầm được nước mắt và người kể chuyện thì cảm thấy như có bàn tay ai nắm lấy trái tim mình.

Xuyên suốt đoạn trích, trong hai hoàn cảnh và hai cách ứng xử hoàn toàn khác nhau, nhưng thực chất chỉ là một tấm lòng yêu cha sắt son của bé Thu – một em bé mới chỉ tám tuổi. Tuy nhiên, Thu trước sau vẫn chỉ là một cô bé ngây thơ, em đồng ý cho ba đi để ba mua một chiếc lược, món quà nhỏ mà bất cứ em bé gái nào cũng ao ước. Bắt đầu từ chi tiết này, chiếc lược ngà bước vào câu chuyện, trở thành một chứng nhân âm thầm cho tình cha con thiêng liêng, bất tử.

Đoạn trích kết thúc trong ánh mắt thiết tha của anh Sáu trước lúc hy sinh nhờ bác Ba trao cây lược ngà cho Thu. Với bé Thu, cây lược nhỏ mang dòng chữ đầy yêu thương “yêu nhớ tặng Thu con của ba” là kỉ vật chứa đựng tình thương, nỗi nhớ, hình bóng, tấm lòng người cha. Chiếc lược ngà đã động viên em vững vàng trong cuộc chiến đấu. Khi bác Ba tình cờ gặp lại Thu và trao cây lược, thì cô bé bừng tỉnh cá tính ngày nào đã trở thành cô giao liên dũng cảm. Và nguồn sức mạnh tiếp thêm cho Thu là tình yêu ba, tình yêu đất nước.

Nguyễn Quang Sáng đã rất thành công trong việc xây dựng nhân vật bé Thu - một nhân vật trẻ em có tính cách cứng cỏi, mạnh mẽ, dứt khoát (đến nỗi, nhìn thoáng qua, người

ta có thể cho là ương ngạnh, bướng bỉnh, khó bảo và hellip nhưng cũng hết sức hồn nhiên, đáng yêu, ngoan ngoãn và có tình yêu cha sâu sắc. Có thể kể đến cách tạo tình huống bất ngờ, sự am hiểu tâm lí và tính cách trẻ em, cách chọn chi tiết nghệ thuật “đắt” (như chi tiết bé Thu không gọi ba, chi tiết bé Thu loay hoay chặt nước com, hắt cái trứng cá ba gấp cho, chi tiết cây lược mà Thu xin ba trước lúc ba đi và hellip Nhờ những thành công nghệ thuật này mà nhân vật bé Thu để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người đọc về tình người – tình cha con trong những năm tháng chiến tranh xa cách, thương đau; để lại ấn tượng về một em bé Nam bộ thời chiến với tính cách đáng yêu, đáng mến.

Mẫu 7: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Nguyễn Quang Sáng là một trong những cây bút nổi tiếng trong dòng văn học hiện đại. Ông đã từng là người lính nên ông có những cảm nhận sâu sắc về cuộc đời và hoàn cảnh trong chiến tranh. Một trong những tác phẩm nổi tiếng của ông là tác phẩm chiếc lược ngà. Trong tác phẩm thì nhân vật bé Thu cho ta thấy được khá rõ tình cảm sâu đậm của cha con. Em rất thích nhân vật này, vậy chúng ta cùng tìm hiểu nhân vật bé Thu.

Bé Thu có một người cha đang đi lính. Khi cha bé Thu trở về nhà thì lúc đó bé Thu đã được tám tuổi. Bé Thu không nhận ông Sáu là cha của bé Thu là cha. Vì vết sẹo bên má phải nhìn rất đáng sợ và không giống với hình chụp với mẹ bé Thu mà bé Thu đã biết. Khi ông Sáu phải trở về căn cứ thì lúc đó bé Thu đã nhận ông Sáu là cha. Ông Sáu đã hứa khi trở về sẽ tặng cho bé Thu một chiếc lược.

Xuyên suốt cả tác phẩm thái độ của bé Thu có nhiều thay đổi. Nhưng tính cách của cô bé đã được tác giả khắc họa rất tinh tế và nhạy bén là một cô bé giàu cá tính, bướng bỉnh và gan góc khi bé Thu kiên quyết không nhận ông Sáu là cha. Lần đầu tiên được gặp ông Sáu và cũng là lần đầu tiên được ông gọi là con nhưng cô bé đã: “giật mình, tròn mắt nhìn” kèm theo đó là: “ngơ ngác, lạ lung”. Có lẽ, đây là một hành động đối là bình thường đối với cái suy nghĩ của cô bé bây giờ. Và từ bất ngờ đến hốt hoảng và lo sợ khi thấy vết sẹo trên má của ông Sáu đỏ ửng lên và gằn gặt. Lúc này bé Thu chỉ biết chạy vào nhà và kêu thốt lên: “Má! Má!” Trong suốt những ngày ông Sáu ở nhà bé Thu vẫn không nhận ông là cha. Vì cô bé quá nhỏ và vẫn chưa chấp nhận được tâm lý nên chưa thể chấp nhận ông Sáu là cha chăng? Khi mẹ bảo bé Thu kêu ba vô ăn com thì bé Thu nói trống: “Vô ăn com”. Và cương quyết không nhận ông Sáu và kêu ông Sáu là cha trong mọi tình huống: “Com sôi rồi, chặt nước dùm cái.”, “com nhão bây giờ” Khi ông Sáu gấp cái trứng cá vào chén thì : “Nó liền lấy đũa xoi vào chén, để rồi bất thần hắt cái trứng ra, com văng tung tóe cả bàn” Hành động của bé Thu khi hắt cái trứng cá và bị ông Sáu đánh

mà vẫn không khóc: “Gấp cái trứng cá vào chén” đã nhấn mạnh tình cảm của cô bé. Tác giả đã dung rất nhiều chi tiết thách đố cho nhân vật bé Thu như khi cô bé bị mẹ dọa đánh, bị đưa vào thế bí và khi bị ông Sáu đánh. Những hình ảnh xảy ra nhằm thể hiện tình cảm của một cô bé có một tính cách rất bướng bỉnh và cũng rất lì lợm. Nhưng trong cô bé vẫn còn một chút gì đó rất ngây thơ, dễ thương của một cô bé tám tuổi: “xuống bển, nó nhảy xuống xuống, mở lời tới cố làm cho dây lời tới khua rổ rảng, khua thật to” Sau đó chạy sang nhà bà ngoại Thu đã cho bà ngoại là người yêu thương, quan tâm cô nhất nên đã chạy sang nhà bà ngoại mà khóc. Đây là một khía cạnh khác trong nhân vật bé Thu. Ở đây, cô bé là một người rất hồn nhiên, ngây thơ, dễ thương và cần sự yêu thương, dỗ dành. Khác hẳn với một cô bé cứng cỏi, lì lợm của hằng ngày. Nhưng đối với hôm đó khi cô bé đã nghe bà ngoại kể về chuyện nhận vết sẹo và chứng mình được rằng ông Sáu là cha, cô bé im lặng: “thình thoảng lại thở dài như người lớn”.

Đến đoạn cuối khi nhận cha. Bé Thu đã trở thành một cô bé giàu tình cảm. Tình cha con mà bé Thu giữ gìn ấp ủ bấy lâu nay giờ đã trở dậy. Sáng hôm đó, bé Thu đã được bà ngoại dẫn về nhà. Trong đầu bé Thu lúc này là những ý nghĩ rất hỗn loạn. Hình ảnh người cách lí tưởng, đáng tự hào mà ấp ủ và vun đắp trong tám năm trời đã ngăn cho nó không nhận người đàn ông xa lạ kia là ba. Những suy nghĩ này đã khiến một cô bé cứng cỏi lại như thể bị bỏ rơi. Bé Thu đã đứng dõi theo tất cả những hành động của mọi người. Đến khi ông Sáu nói lời tạm biệt thì tình cảm của bé Thu đã trở dậy một cách mãnh liệt. Cô bé đã kêu ông Sáu là: “Ba!”. Tiếng kêu của cô bé như làm xé đi không gian yên tĩnh, xé đi lòng người. Vừa kêu, con bé chạy tới ôm lấy ba nó: “Nó dang cả chân câu chặt ba nó.” Có thể nó nghĩ đôi bàn tay đó không thể giữ ba nó ở lại. Tiếp theo là một hành động khiến mọi người xúc động: “nó hôn lên tóc, hôn cổ, hôn vai và hôn lên vết sẹo dài trên má của ba nó” Hành động này cho ta thấy bé Thu rất thương ba mình và yêu cả vết sẹo. Vết sẹo như là một chứng minh cho sự yêu nước của ông Sáu và việc hôn lên vết sẹo cũng là sự mình chứng cho sự tự hào của bé Thu đối với ba của mình. Trước khi ông Sáu trở về căn cứ bé Thu đã kêu ông Sáu tặng cho cô bé một chiếc lược. Chiếc lược ở đây là món quà duy nhất mà bé Thu muốn được ba mình tặng. Đây cũng chính là món quà duy nhất mà ông Sáu có thể tặng cho con của mình. Chiếc lược ngà như một kỉ vật nói lên tình cha con của cô bé.

Nhân vật bé Thu thể hiện tính cách kiên quyết và lì lợm của một cô bé có những suy nghĩ lớn hơn tuổi. Cô rất thương cha mình mặc dù hai người xa cách nhau từ khi cô một tuổi. Trước khi nhận ông Sáu là cha, cô bé đã rất cứng rắn, quyết định không nhận ông Sáu là

cha, cô bé đã rất cứng rắn, quyết định không nhận ông Sáu là cha nhưng khi tiếng tạm biệt từ ba của mình cô bé đã dành tất cả tình cảm vào giây phút cuối cùng. Tình cảm của cô bé như “giọt nước tràn ly” và tiếng nói của ông Sáu như chất xúc tác để tình cảm của cô bé được bộc lộ. Bằng việc sáng tạo tình huống bất ngờ mà tự nhiên, hợp lý, đoạn trích chiếc lược ngà đã thể hiện thật cảm động tình cảm cha con sâu nặng và cao đẹp trong cảnh ngộ éo le của chiến tranh. Truyện đã thành công trong việc miêu tả tâm lý nhân vật và xây dựng tính cách nhân vật, đặc biệt là nhân vật bé Thu. Nhan đề “Chiếc lược ngà” đã nhấn mạnh chiếc lược làm bằng ngà mà bé Thu đã nhờ ba của mình ông Sáu tặng cho mình khi trở về thăm con. Chiếc lược như một kỉ vật để tiếp thêm sức mạnh, nghị lực cho bé Thu. Chiếc lược là nhân chứng cho tình yêu và nhân chứng cho sự tàn khốc của chiến tranh.

Qua tác phẩm và đặc biệt là nhân vật bé Thu đã cho ta thấy được tình cảm rất thiêng liêng giữa phụ tử. Dù trong cả chiến tranh thì tình yêu đó vẫn được trong chính người cha là ông Sáu và đứa con gái là bé Thu. Bây giờ, khi đất nước đã hòa bình, chúng ta đang có một cuộc sống ấm no, hạnh phúc. Vậy chúng ta nên trân trọng những gì ta đang có và cái cần trân trọng nhất đó là tình cảm gia đình.

Mẫu 8: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Nguyễn Quang Sáng là nhà văn có rất nhiều những tác phẩm hay viết về những người dân Nam Bộ. Bởi ông vừa là một nhà văn nhưng cũng là một người chiến sĩ nên ông hiểu rõ những góc sâu trong tình cảm của những con người chiến sĩ luôn gần gũi bên cạnh mình. Những tác phẩm của ông mang lại rất nhiều dấu ấn trong lòng người đọc như Con chim vàng, Người quê hương, Chiếc lược ngà,... Trong số đó, tác phẩm mà em thích nhất chính là Chiếc lược ngà (1966). Câu chuyện đã làm cho chúng ta xúc động về tình cha con thấm thiết của bé Thu và anh Sáu trong hoàn cảnh chiến tranh ác liệt.

Bé Thu là một cô bé ương ngạnh và bướng bỉnh. Từ nhỏ, bé Thu đã không được gặp anh Sáu- cha của mình mà chỉ biết cha qua tấm ảnh cưới của cha mẹ. Bởi thế, trong lòng của cô bé, anh Sáu là một chiến sĩ cứu nước đẹp trai và thật yêu thương nó. Mãi cho tới khi bé Thu được bảy tuổi, anh mới có thời gian để về thăm nhà vài ngày. Những tưởng bé Thu sẽ nồng nhiệt đón chờ anh, thế nhưng, bé lại xa lánh người cha của mình và nhất quyết không chịu gọi một tiếng “ Ba” nào cả. Lần đầu tiên gặp anh, bé chỉ “ tròn mắt nhìn”, “ngơ ngác, lạ lùng” sau đó là “ vụt chạy và kêu thét lên”. Trong lòng anh Sáu luôn khao khát có thể có được một tiếng gọi của con gái, thế nhưng, bé Thu nhất quyết không chịu gọi anh một tiếng nào. Thậm chí, bé còn có những hành động chống đối lại anh. Khi

mẹ bảo gọi cha ăn cơm, bé chỉ nói trống không những câu như “ Thì má cứ kêu đi”, “Vô ăn cơm”, “Cơm chín rồi”. Ngay cả lúc lâm vào tình huống khó xử cần nhờ giúp đỡ của anh Sáu mà bé Thu cũng nhất quyết không chịu gọi anh một tiếng ba mà chỉ hì hục một mình làm công việc. Những khi anh Sáu ân cần chăm sóc, bé cũng không chấp nhận. Bé hất miếng trứng cá anh Sáu gắp cho mình. Và trong những phút nóng giận, anh đã đánh vào mông bé “ Sao mày cứng đầu quá vậy, hả?”. Có lẽ tới đây, ai cũng nghĩ rằng, bé sẽ khóc to hay giãy lên nhưng tình huống không hề như vậy. Bé Thu chỉ im lặng rồi sau đó bé đi sang bên nhà bà ngoại,” mét với ngoại và khóc ở bên đó”. Ở tình huống này, có rất nhiều người sẽ trách mắng bé Thu. Thế nhưng, tới đây, chúng ta mới hiểu được lí do tại sao bé Thu lại không chịu gọi anh Sáu một tiếng “Ba”.

Tất cả chỉ bởi vết sẹo ở trên mặt anh. Đây có lẽ là kết quả mà không ai có thể ngờ được. Thì ra trong bức ảnh của anh khi đưa cho bé Thu xem là khi anh chưa đi kháng chiến nên không hề có vết sẹo nào ở trên mặt. Trong khi giờ đây, khi anh đứng trước mặt của bé thì mặt của anh lại có một vết sẹo dài. Mỗi lần xúc động, vết sẹo ấy lại giật giật trông rất đáng sợ. Chính bởi lí do như vậy mà bé Thu nhất quyết không nhận người cha của mình bởi trong trí óc non nớt của bé, người cha không hề có vết sẹo đáng sợ ấy. Nghe được lời giải thích của bà, lúc này, bé mới có thể hiểu được những điều đó và cũng hiểu thêm về người cha của mình.

Tới lúc chia tay, anh Sáu chỉ khẽ nói với con:” Thôi! Ba đi nghe con!” Cứ nghĩ rằng cho tới lúc chia tay, anh cũng không thể nghe được tiếng gọi ba, thế nhưng một điều không ngờ đã xảy tới. Thu bỗng hét lên “ Ba!...Ba!” Tiếng kêu như gào xé cả bầu không gian. Bé vội chạy tới, ôm chầm lấy người cha của mình mà hôn lên khắp khuôn mặt của người cha, hôn cả lên vết sẹo mà bé vẫn thường sợ hãi. Bé khóc nức lên, đòi giữ lấy người cha ở cạnh mình, không cho ba đi vì thời gian nhận ra nhau của họ quá ngắn ngủi. Không còn cách nào, bé đành xin ba làm cho bé một chiếc lược. Đây cũng chính là yêu cầu duy nhất của bé.

Đây cũng là lần cuối cùng của bé Thu được gặp người cha của mình. Qua đây, chúng ta thấy được tình cảm của cả hai cha con. Bằng giọng văn nhẹ nhàng, tác phẩm cũng kín đáo lên án chiến tranh, bởi chiến tranh đã tàn phá và để lại vết thương trên cơ thể anh Sáu và cũng làm cho cha con anh không thể gặp được nhau mới gây nên những tình huống như lúc này. Và hình ảnh của bé Thu mãi mãi là hình ảnh đẹp trong tâm trí của mỗi chúng ta.

Mẫu 9: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Có thể nói được rằng chính tình cảm thiết tha, gắn bó - tình cảm gia đình được xem như là một đề tài quan trọng của văn học Việt Nam trong thời kỳ kháng chiến, đặc biệt là kháng chiến chống Mỹ. Minh chứng cho thấy trong những thời kỳ này có rất nhiều tác phẩm nổi danh đó chính là “Chiếc lược ngà”, “Bông cẩm thạch”,... Nhưng “Chiếc lược ngà” vẫn là một tác phẩm nổi trội hơn cả, làm lên sự thành công đó chính là nhân vật bé Thu.

Tác phẩm “Chiếc lược ngà” ra đời năm 1966 rồi được đưa vào tập truyện cùng tên của nhà văn Nguyễn Quang Sáng. Câu chuyện dường như cũng đã như được xây dựng trên một tình huống hiểu lầm đã có thể đạt được một hiệu quả nghệ thuật cao. Chính sự hiểu lầm như đã tạo nhiều bất ngờ cảm động. Đó là nhân vật anh Sáu đi kháng chiến chống Pháp từ khi đứa con duy nhất của anh chưa đầy một tuổi.

Và dường như cũng từ đó hai ba con chưa hề gặp lại nhau, cho đến khi kháng chiến kết thúc thì lúc này đây anh trở về, nhưng đáng nói là cái đứa con gái tám tuổi không chịu nhận ba. Ba ngày trở về dù tìm đủ mọi cách đi chăng nữa thì con bé vẫn không gọi cha.

Cho đến ngày cuối cùng thì tình cha con mới mãnh liệt, bé Thu đã gọi ba và ôm chặt lấy cha không cho cha đi. Ông Sáu xúc động và trong những ngày chiến đấu ở chiến trường ông vẫn không nguôi nhớ về con và kỳ công làm cho con chiếc lược ngà đẹp. Và trớ trêu ông Sáu hi sinh khi vừa kịp dặn dò người đồng đội của mình đưa món quà - chiếc lược này cho bé Thu.

Người đọc quả không quên được bé Thu với tính cách bướng bỉnh, gan góc và rất có cá tính. Dường như chính trong tâm hồn trẻ thơ của bé Thu, chỉ có duy nhất hình ảnh một người ba mà bé Thu đã được biết qua bức ảnh chụp với má ngày cưới. Nó dường như cứ nhất quyết không chịu nhận ông Sáu là ba dù cả nhà – trong đó có bà nội – thừa nhận điều đó. Họ dường như cũng đã đón ông với tất cả tấm lòng chân thành, yêu thương của con người Nam Bộ.

Và điều đó như chẳng những thế, ông còn vô cùng xúc động khi gặp nó. Nhưng dường như ông đã bỏ qua tất cả, Thu vẫn hét lên sợ hãi khi ông Sáu lập cập đến với nó và lắp bắp gọi triu mến rằng: “Thu! Ba đây con...”. Dường như ta thấy được có điều đó bởi Thu thấy ba nó trong bức ảnh không hề có vết sẹo đáng sợ kia trên má còn người cứ gọi nó là con, bắt nó gọi bằng ba bây giờ lại có vết sẹo dài trên má làm nó không nhận ba.

Không chỉ vậy, chính với việc mà đã qua nhiều chi tiết miêu tả hành động của bé Thu Nguyễn Quang Sáng dường như cũng đã như vừa thể hiện được tính cách đặc biệt của cô

bé vừa tỏ ra rất am hiểu tâm lí trẻ thơ. Đặc biệt hơn đó chính là khi mẹ yêu cầu “mời ba vô ăn cơm”, Thu lúc này lại gọi "trông" “vô ăn cơm”.

Cho dù rằng là nồi cơm sôi, không tự chất được nhưng bé Thu vẫn ương ngạnh nhất quyết không chịu gọi ba để được giúp đỡ. Tất cả những hành động của bé Thu như khước từ mọi sự quan tâm của ông Sáu, ông Sáu cũng rất buồn vì chỉ có 3 ngày ngắn ngủi muốn quan tâm con mà nó lại không nhận ba.

Có thể thấy được cô bé không nhận ba bởi cô hiểu nhầm về vết sẹo trên mặt ba. Cô dường như cũng đã nghĩ rằng “người ta” mang đến cho mình một người “ba giả”! Và chính vì thế, bé Thu lúc này dường như lại càng phản đối quyết liệt người “ba giả” ấy bao nhiêu càng thể hiện cô bé yêu ba mình bấy nhiêu.

Người đọc như thấy được cái tình yêu ấy thật sâu sắc biết nhường nào. Bởi nó dường như cũng chỉ có một, mà dường như lại không thể chia sẻ cho bất kì ai khác, ngay cả khi đó là người được tất cả mọi người thừa nhận là ba của nó, hay đó cũng chính là người yêu thương và quan tâm đến nó rất chân thành.

Và đặc biệt hơn khi biết rằng ông Sáu là ba thật của mình, và vết sẹo trên mặt ông là do thằng Mĩ gây nên điều này. Cho đến buổi sáng cuối cùng trong những ngày phép của ba "Con bé như bị bỏ rơi, lúc đứng vào góc nhà, lúc đứng tựa cửa và cứ nhìn mọi người đang vây quanh ba nó, vẻ mặt của nó có cái gì hơi khác, nó không búng bình hay nhăn mày cau có nữa, vẻ mặt nó sầm lại buồn rầu, cái vẻ buồn trên gương mặt ngây thơ của con bé trông rất dễ thương.

Với đôi mi dài uốn cong, và như không bao giờ chớp, đôi mắt nó như to hơn, cái nhìn của nó không ngờ ngạc, không lạ lùng, nó nhìn với vẻ nghĩ ngợi sâu xa”. Và quả thật bất ngờ khi không hiểu con bé “nghĩ ngợi sâu xa” điều gì, chỉ biết rằng khi ông Sáu buồn rầu quay lại nhìn nó - không dám lại gần sợ nó lại bỏ chạy như lần trước.

Lúc này ông Sáu nói: “Ba đi nghe con” thì bé Thu bất ngờ lao đến thét lên một tiếng gọi như thật vỡ òa ra: Ba., a... a...ba! Rồi ôm chặt lấy ông nức nở rằng “Con không cho ba đi”. Đến đây, quả thật rằng những người đọc chúng ta mới vỡ lẽ ra rằng Thu thèm được gọi ba như thế nào. Có thể thấy được chính "Tiếng kêu của nó như tiếng xé, xé sự im lặng và xé cả ruột gan mọi người, nghe thật xót xa.

Đó dường như cũng chính là những tiếng "ba" mà nó cố đè nén trong bao nhiêu năm nay. Và đó cũng chính là những tiếng "ba" như vỡ tung ra từ đáy lòng nó, nó vừa kêu vừa

chạy xô tới, nhanh như một con sóc, nó dường như cũng đã chạy thót lên và dang hai tay ôm chặt lấy cổ ba nó."

Bé Thu quả thật là một đứa trẻ giàu tình cảm. Nhưng cũng thật dễ hiểu vì nó yêu ba nên nó không chấp nhận một ai khác lại nhận làm ba nó. Nhất là khi người ba trong tâm trí nó là bức ảnh để lại, ba nó không có vết sẹo kia. Khi đã hiểu được mọi chuyện thì cảm xúc mới vỡ oà như vậy.

Có thể nhận thấy được chính trong quá trình thể hiện diễn biến tâm lí nhân vật bé Thu có một chi tiết vô cùng quan trọng đó chính là chi tiết cái sẹo. Chính cái sẹo được đánh giá chính là một nguyên nhân gây ra những hiểu lầm trong tình cảm của cha con mà Thu dành cho ba.

Cái sẹo dường như cũng chính là vết thương mà giặc Mỹ gây ra cho ba Thu. Ta dường như có thể thấy được những sự chia cắt gia đình không chỉ riêng gia đình bé Thu mà còn hàng triệu gia đình người Việt cũng là do giặc Mỹ gây ra. Khi mà đã thấu hiểu sâu sắc điều đó, sau này, Thu đã trở thành một nữ giao liên dũng cảm, can đảm cũng như cha của mình.

Quả thực nhân vật bé Thu trong “Chiếc lược ngà” của Nguyễn Quang Sáng đã để lại trong lòng người đọc chúng ta biết bao nhiêu là những ấn tượng sâu sắc bởi một tính cách đặc biệt khó có thể nhầm lẫn. Nhân vật này dường như cũng đã góp phần tạo nên giá trị nhân văn sâu sắc cho tác phẩm. Và cũng chính vì vậy, cùng với tác phẩm, nhân vật bé Thu đã giành được một vị trí riêng trong lòng độc giả yêu truyện ngắn Việt Nam từ trước đến nay.

Mẫu 10: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Nhà thơ Chế Lan Viên đã từng viết:

Thêm một người trái đất sẽ trật hơn

Nhưng thiếu mẹ thế giới đầy nước mắt".

Vượt qua khuôn khổ trật hẹp của câu chữ, câu thơ trên đề cao vai trò, ý nghĩa lớn lao của bậc sinh thành đối với con cái. Thật hạnh phúc biết bao với những ai sinh ra và lớn lên luôn có cha, có mẹ bên cạnh. Nhưng cũng thật bất hạnh biết bao khi ai đó sinh ra trên đời đã thiếu vắng tình cảm của mẹ cha. Và bé Thu trong truyện ngắn "Chiếc lược ngà" của Nguyễn Quang Sáng là một con người phải chịu cái cảnh bất hạnh như thế.

Bé Thu sinh ra trong hoàn cảnh đất nước có chiến tranh, sinh ra và lớn lên trong tình yêu thương bao bọc của mẹ nhưng lại thiếu đi bóng dáng của người cha. Bởi cha bé Thu – ông Sáu đi lính chiến đấu chống giặc, hai cha con chỉ giao tiếp với nhau, nhìn nhận nhau qua một tấm ảnh chụp.

Và sau tám năm dòng xa cách, ông Sáu – cha của bé đi lính trở về khi hòa bình lập lại, niềm khát khao của người cha dâng đầy trong lòng ông, lòng nôn nóng vô vấp mong được gặp con và ôm con vào lòng. Nhưng thật trớ trêu thay, bé Thu lại không nhận ông là cha và tỏ thái độ lạnh tránh ông. Cảnh gặp gỡ diễn ra trong phút chốc nhưng cũng khiến người đọc không cầm được nước mắt.

Đang chơi ở ngoài sân, từ phía xa xa, bỗng có người gọi tên mình, lại xưng là “ba”, Thu “giật mình tròn xoe mắt”. Nó ngỡ ngác, lạnh lùng, mặt tái đi, rồi vụt chạy và kêu thét lên “má, má”. Phản ứng đó của bé Thu là phản ứng rất bình thường và hợp lí. Bởi trước mắt bé bây giờ là hai người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

Từ khi mới lọt lòng, bé chưa hề biết mặt cha ngoài đời ra sao, tình cảm cha con chỉ được thông qua một tấm ảnh chụp với má nó, nay bỗng có người có một vết sẹo dài trên mặt lại giần giật đỏ ửng lên trông thật dễ sợ (khác với ảnh chụp chung với má) lại xưng “ba”, gọi mình là “con” nên phản ứng của bé chạy vụt đi và thất thanh gọi mẹ là điều rất dễ thông cảm.

Chẳng phải người lớn vẫn dặn dò con trẻ, không được nghe theo lời người lạ, bởi đó là những ông ba bị chuyên đi lừa và bắt cóc trẻ con hay sao? Vì thế phản ứng của bé Thu là một thái độ vô cùng chân thực của một đứa trẻ ngây thơ, bé bỏng. Ba ngày được nghỉ phép ở nhà, ông Sáu dồn hết tình cảm của người cha cho bé Thu. Ông tìm mọi cách để về, chiều chuộng con chỉ để nghe một tiếng gọi “ba” của con bé.

Nhưng ông càng gần con, bé Thu lại càng xa lánh, thậm chí là phản ứng quyết liệt: Khi mẹ bảo gọi ba vào ăn cơm hay chất nước nồi cơm to đang sôi sùng sục trên bếp, bé chỉ nói trống, nói trống không. Khi ông Sáu gắp cái miếng trứng cá vào chén của bé thì bé lấy đũa soi soi vào chén rồi bất thần hất miếng trứng cá ra ngoài, làm cơm bắn tung tóe ra cả mâm.

Bị cha đánh đòn, bé không khóc mà chạy sang nhà ngoại, cố ý khua dây cột xuồng cho thật to. Bé Thu thật là bướng bỉnh, cứng đầu và gan lì. Đến bác Ba – người ngoài cuộc cũng phải nghĩ “con bé đáo để thật”, còn ông Sáu thì không nén được tức giận nên đánh và quát con “Sao mày cứng đầu quá vậy?”

Tuy nhiên, thái độ của bé Thu hoàn toàn không đáng trách. Bởi đơn giản là vì bé thấy người cha của hiện tại trước mắt khác với tấm hình chụp chung với má của bé quá. Và lại Thu còn quá bé bỏng để có thể thấu hiểu được sự khắc nghiệt của cuộc sống, của chiến tranh và người lớn cũng chưa kịp giải thích cho bé hiểu nên bé không tin là người có vết sẹo trên mặt kia là ba của mình. Đồng thời, điều đó cũng chứng tỏ tình cảm sâu sắc của bé dành cho ba. Bé chỉ yêu, chỉ nhận ba khi biết chính xác đó là ba của bé mà thôi.

Trong đêm bỏ sang nhà ngoại, Thu được bà giải thích về vết sẹo dài trên má của ba đã làm thay đổi cả khuôn mặt ba nó. Sự nghi ngờ được giải tỏa, con bé nằm im nghe bà kể rồi “thỉnh thoảng lại thở dài như người lớn”. Vì thế, suốt cả một đêm bé không ngủ được, có lẽ vì cảm thấy ân hận và nuối tiếc đã đối xử không tốt với cha mình.

Buổi sáng chia tay ấy, trước lúc ông Sáu lên đường, thái độ và hành động của bé khác hoàn toàn mọi khi: “nó không búng bình hay nhả mỳ cau có nữa, vẻ mặt nó sầm lại buồn rầu”. Khi đối diện với ông Sáu, “đôi mắt mông mông của con bé bỗng xôn xao”, “tình cảm cha con như bỗng trỗi dậy trong người nó”, “nó kêu thét lên: “Ba...a...a...ba!”.

Sự khao khát tình cảm cha bị kìm nén suốt mấy năm, nay bỗng bật lên xé tan cả sự im lặng và xé cả ruột gan mọi người, “nghe thật xót xa”. Thế rồi, nó vừa kêu, vừa chạy tới, nhanh như một con sóc, “nó chạy thót lên và dang hai tay ôm lấy cổ ba nó”. Sự xúc động ngẹn ngào đã khiến “làn tóc tơ sau ót nó như dựng đứng lên”. Nó hôn khắp người ông Sáu, “hôn tóc, hôn cổ, hôn vai và hôn cả vết sẹo dài bên má của ba nó nữa”.

Sợ cha đi mất, “chắc nó nghĩ hai tay không thể giữ được ba nó, nó dang cả hai chân cầu lấy ba nó và đôi vai nhỏ bé của nó run run”. Sau khi nghe ông Sáu nói: “Ba đi rồi ba về với con”, bé Thu thét lên: “không!”. Vừa khóc vừa không cho cha đi. Giọt nước mắt ấy là biểu hiện của tình cha con ấm áp, của sự hạnh phúc vỡ òa khi nhận ra cha sau tám năm xa cách, lại vừa xen lẫn cả sự ăn năn, hối hận vì không kịp nhận ra cha sớm hơn chút nữa...

Chứng kiến cảnh ngộ ấy, có người đã không cảm được nước mắt, còn bác Ba thì cảm thấy như có bàn tay nắm lấy trái tim mình mà bóp thắt lại... Qua thái độ và hành động của bé Thu trước và sau khi nhận ra ông Sáu là cha mình, người đọc thấy được đằng sau sự hồn nhiên, ngây thơ và cứng đầu, búng bình của bé là tình cảm cha con sâu nặng, bền chặt, thiêng liêng. Đồng thời, người đọc cũng thấy được Nguyễn Quang Sáng là nhà văn rất am hiểu tâm lý và yêu thích trẻ thơ nên mới có những trang văn thật sinh động và cảm động về tình cha con đến như vậy!

Tóm lại, qua hình tượng nhân vật bé Thu, chúng ta thấy thật sự thấm thía xót xa và cảm động trước tình cảm cha con họ dành cho nhau. Dù khoảng cách của chiến tranh, của không gian và thời gian sau tám năm rông xa cách vẫn không thể nào giết chết được tình cảm mà cha con họ hướng về nhau, để rồi khi gặp gỡ, tình cảm bất thữ thiêng liêng ấy trở dậy mạnh mẽ, khiến người đọc cũng phải cảm động mà rơi nước mắt.

Chẳng thế mà, trước khi ông Sáu hi sinh, dù không còn đủ sức trăng trối lại điều gì nhưng tình cảm cha con là không thể chết được, ông Sáu đã rút chiếc lược trong túi áo ra mà đưa cho ông Bà, như muốn nhắn nhủ lời gì đó mà ông không thể cất được thành lời.

Và sau ba năm ông Sáu mất, lúc này bé Thu đã trở thành cô giao liên xinh đẹp, dũng cảm, nhận được chiếc lược ngà mà ông Ba đưa cho, lòng cô không kìm được lòng mình. "Hai giọt lệ sắp rơi xuống bỗng vỡ ra tràn đầy qua đôi mắt". Và những giọt nước mắt ấy của Thu là giọt nước mắt cho tình phụ tử sâu nặng, bất biến, vĩnh hằng!

Mẫu 11: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Chiếc lược ngà là một trong những tác phẩm xuất sắc của Nguyễn Quang Sáng. Tác phẩm xoay quanh câu chuyện cảm động về tình cảm cha con ông Sáu trong hoàn cảnh chiến tranh ác liệt. Trong tác phẩm nổi bật hơn cả là bé Thu, nhân vật có cá tính mạnh mẽ, có tình yêu thương cha tha thiết, mãnh liệt.

Truyện xoay quanh hai tình huống cơ bản: hai cha con gặp lại nhau sau tám năm xa cách, nhưng bé Thu không nhận ra ba, khi nhận ra thì anh Sáu lại phải tiếp tục lên đường chiến đấu. Đây là tình huống cơ bản giúp bé Thu thể hiện tình cảm mãnh liệt với cha. Ở khu căn cứ ông dồn hết tình yêu làm chiếc lược ngà cho con nhưng chưa kịp đưa ông đã hi sinh. Tình huống này giúp bộc lộ tình yêu của ông Sáu với con.

Thu là cô bé được sinh ra và lớn lên trong chiến tranh nên trong suốt tám năm rông, cô bé chỉ được sống trong tình yêu thương, sự bao bọc của mẹ, em chưa một lần được gặp ba, mà chỉ nhìn mặt ba qua một tấm ảnh ba chụp chung với má. Thu vẫn luôn mang trong mình khao khát được gặp ba, được sống trong tình yêu của ba.

Và có lẽ điều đó sẽ thành hiện thực nếu cuộc gặp gỡ sau tám năm kia không có những éo le trắc trở. Nhưng chỉ vì chiến tranh, một dấu tích để lại trên gương mặt anh Sáu mà con bé nhất quyết không chịu nhận ba. Trước cái dang tay của anh Sáu, Thu thấy vô cùng ngạc nhiên, sau đó là hoảng sợ, mặt nó tái đi, quay đầu bỏ chạy, cầu cứu má.

Phản ứng đầu tiên này có thể coi là bình thường, vì sau tám năm vào chiến trường có lẽ anh Sáu đã già dặn đi nhiều nên con bé không nhận ra. Nhưng những ngày sau đó, con bé vẫn luôn tìm cách lảng tránh và nhất quyết không gọi ông Sáu là ba. Bị mẹ ép gọi ba vào ăn cơm nó chỉ nói trống không, khi bị đẩy tới bước đường cùng chất nước cơm nó cũng linh hoạt tự làm một mình.

Nhất là khi ông Sáu gấp cho nó cái trứng cá, nó hất ra khỏi bát cơm, khiến cơm văng tung tóe. Lúc bị đánh những tưởng nó sẽ khóc, nhìn anh Sáu bằng ánh mắt căm giận, nhưng nó chỉ lặng lẽ gấp cái trứng cá ra rồi bỏ về nhà ngoại. Nó không chấp nhận bất cứ sự quan tâm nào của ông Sáu với nó.

Sự ương ngạnh của bé Thu không đáng trách, vì em còn quá nhỏ để hiểu được những ác liệt mà chiến tranh gây ra. Em không tin đó là ba mình vì vết sẹo dài trên má khác với người ba chụp cùng với má trong bức ảnh. Bởi vậy phản ứng quyết liệt của Thu là hợp lí, thể hiện một cá tính mạnh mẽ, tình yêu thương ba vô cùng sâu đậm.

Nhưng khi được nghe bà ngoại giải thích, lí do anh Sáu không giống trong bức ảnh thì bé Thu hiểu ra mình đã sai. Thu đã rất ân hận về hành động của mình, “nó nằm im, lẩn lộn và thỉnh thoảng lại thở dài như người lớn”. Bà ngoại chính là người giải đáp mọi thắc mắc, cời nút trong tâm hồn trẻ thơ của Thu.

Phản ứng không nhận anh Sáu quyết liệt bao nhiêu thì khi nhận ra cha tình cảm ấy lại càng sâu nặng, mãnh liệt bấy nhiêu. Trong giờ phút cuối cùng trước khi cha đi, tình cảm dồn nén bấy lâu nay bùng lên thật mãnh liệt, mạnh mẽ: Nó hét tiếng “Ba” xé ruột, xé gan. Đó là tiếng “ba” nó mong chờ bấy lâu nay, tiếng gọi ấy khiến ông Sáu rơi lệ.

Rồi nó nhảy tót lên ôm chặt lấy ông Sáu, hôn vào tóc, vai, mặt, mũi và cả vết sẹo dài trên mặt ông. Chân nó quắp chặt lấy ba, như thể không muốn cho ông rời đi. Tất cả những hành động ấy cho thấy Thu yêu thương ba vô cùng, một tình yêu mãnh liệt, chân thành, thấm thiết. Tình yêu đó được bộc lộ một cách cảm động qua hoàn cảnh éo le của chiến tranh.

Tác phẩm có cốt truyện đơn giản những chi tiết được sắp xếp hợp lí, đưa người đọc đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, đồng thời bộc lộ được cá tính nhân vật. Sự lựa chọn người kể chuyện phù hợp, bác Ba người luôn bên cạnh hai cha con, chứng kiến toàn bộ câu chuyện, bởi vậy câu chuyện được thuật lại chân thực, giàu cảm xúc.

Ngôn ngữ kể chuyện có sự kết hợp hài hòa các yếu tố miêu tả, biểu cảm, khiến cho câu chuyện không chỉ hấp dẫn bởi cốt truyện mà còn bị rung động với những suy nghĩ, trăn

trở của người kể chuyện. Nghệ thuật miêu tả tâm lí nhân vật hết sức đặc sắc, nắm bắt tâm lí trẻ con tài tình, chân thực.

Qua nhân vật bé Thu tác giả đã thể hiện một cách cảm động tình yêu cha sâu sắc trong hoàn cảnh khắc nghiệt, éo le của chiến tranh. Đồng thời cũng là lời khẳng định, dù chiến tranh xảy ra cũng không thể làm vơi cạn được tình người, tình cảm gia đình. Ngược lại chính trong hoàn cảnh này, tình cảm gia đình lại càng trở nên sâu nặng, tha thiết và cao đẹp hơn.

Mẫu 12: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Tình cảm gia đình luôn là một chủ đề quan trọng của văn học Việt Nam trong thời kì kháng chiến. Trong thời kì chống Mỹ cứu nước, nhà văn Nguyễn Quang Sáng đã khai thác rất hiệu quả mảng đề tài này, ông đã có rất nhiều tác phẩm đặc sắc, trong đó có truyện ngắn “Chiếc lược ngà”. Một trong những yếu tố tạo nên thành công đầy ấn tượng của truyện chính là việc xây dựng thành công nhân vật chính – bé Thu – một cô bé đáng yêu, cá tính và có tình yêu ba tha thiết.

Bé Thu là một cô bé mới lên tám tuổi nhưng cô đã thể hiện rõ tính cách bướng bỉnh, gan góc và rất cá tính của mình. Trong trí nhớ và ấn tượng khắc sâu trong tâm hồn cô bé chỉ có duy nhất một người ba mà nó biết qua tấm ảnh chụp chung với má ngày cưới.

Chính vì vậy mà sau khi ông Sáu đi chiến trường về với chiếc sẹo trên má, nó đã nhất quyết không chịu nhận ông Sáu là ba, mặc cho cả nhà, ngay cả bà nội nó cũng thừa nhận điều đó. Mọi người đón ông Sáu với tất cả tấm lòng chân thành, ông cũng vô cùng xúc động khi gặp bé Thu, nhưng bỏ qua tất cả, bé Thu vẫn hét lên sợ hãi và không thừa nhận đó là ba mình.

Phân tích nhân vật bé Thu trong truyện ngắn Chiếc lược ngà của Nguyễn quang Sáng. Những hành động của bé Thu cũng thể hiện rõ tính cách đặc biệt của cô bé, khi mẹ yêu cầu “mời ba vô ăn cơm” nhưng nó lại gọi “trông” là “vô ăn cơm”. Khi nồi cơm sôi, nó nhất quyết không nhờ ba mà cố tìm cách chắt được nước mà không cần nhờ vả.

Sự rần rời và ngang bướng của trẻ con bộc lộ rất rõ qua hành động hất cả chén cơm khi ông Sáu gắp cho nó cái trứng cá. Mặc dù bị ba đánh nhưng con bé vẫn ngồi im, cúi gằm đầu xuống, gắp lại miếng trứng vào bát rồi đứng dậy ra khỏi mâm. Đành rằng, trẻ con chỉ biết tin vào những gì chúng nhìn thấy, nhưng bé Thu đã không thể tưởng tượng được sự ác liệt của chiến tranh, dẫn đến những suy nghĩ và hành động kiểu trẻ con ấy.

Tuy nhiên phải thừa nhận rằng cô bé có một cá tính mạnh mẽ, sự gan góc, bướng bỉnh đến kì lạ, đó chính là tiền đề để nó trở thành một cô giao liên dũng cảm, lanh lợi sau này. Điều khiến nhân vật đi sâu trong lòng người đọc chính ở tình yêu ba nồng nàn và tha thiết của bé Thu. Càng phản đối và không chấp nhận người “ba giả” kia bao nhiêu càng thể hiện cô yêu ba của mình bấy nhiêu, đó là tình yêu sâu sắc duy nhất, không thể sẻ chia cho bất cứ ai.

Đến khi biết rằng ông Sáu chính là ba thật của mình, bé Thu đã cho thấy con bé thèm được gọi tiếng ba như thế nào, tiếng kêu của nó như tiếng xé lòng xót xa. Tiếng “ba” nó đã cố đè nén trong bao nhiêu năm, nay được vỡ tung ra từ đáy lòng, đó là một tiếng gọi thiêng liêng vô cùng. Thấu hiểu những gì quân giặc gây ra, cô bé Thu đã quyết tâm tiếp bước con đường cha cô đã đi để đánh đuổi kẻ thù của gia đình, dân tộc.

Nhân vật bé Thu trong truyện ngắn “Chiếc lược ngà” của Nguyễn Quang Sáng là một nhân vật trẻ thơ thực sự đầy sống động và gây niềm xúc động sâu sắc trong lòng người đọc với những tính cách đặc biệt khó có thể nhầm lẫn. Nhân vật là một phần quan trọng tạo nên giá trị nhân văn sâu sắc cho tác phẩm, giành vị trí riêng trong lòng bạn đọc.

Mẫu 13: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

Tình cảm gia đình thiêng liêng, cao cả với mỗi người nhưng trong chiến tranh tình yêu thương ấy còn cao đẹp hơn bao giờ hết. Nhà văn Nguyễn Quang Sáng khắc họa tình cảm phụ tử cảm động giữa anh Sáu và bé Thu trong truyện ngắn “Chiếc lược ngà”. Tác giả thành công xây dựng hình ảnh nhân vật bé Thu với cá tính và lòng yêu ba sâu nặng.

Hình ảnh bé Thu hiện lên ngây thơ mà cũng đầy bản lĩnh được nhà văn khắc tạc một cách chân thực. Ngay từ lúc chưa đầy một tuổi, em đã sống xa vòng tay yêu thương của ba bởi ba em đi kháng chiến. Giữa sự chở che của bà, của mẹ, em vẫn khao khát được gặp ba. Nét hồn nhiên của lứa tuổi khiến em tin rằng ba phải là người giống với cái hình chụp chung với má. Hình ảnh cô bé tám tuổi chơi ở nhà chòi cho thấy Thu là cô bé ngoan, biết nghe lời.

Khi bắt gặp tiếng gọi của anh Sáu, chứng kiến những cử chỉ hồ hởi và đặc biệt là vết sẹo dài, đỏ ửng, gằn gặt trên gương mặt người lạ, bé Thu từ ngỡ ngàng chuyển sang hoảng sợ và bỏ chạy kêu má. Trong phút đầu gặp gỡ, trước tình cảm dạt dào của anh Sáu lúc ấy cô bé đâu ngờ đã cửa một vết thương rỉ máu lên trái tim giàu tình thương của người cha. Ba ngày ngắn ngủi “anh càng vỗ về con bé càng đẩy ra.

Anh mong một tiếng “ba” của con bé nhưng nó chẳng bao giờ chịu gọi”. Sự ngang ngạnh được thể hiện một cách trực tiếp bởi con bé luôn nói trống “Vô ăn cơm, cơm chín rồi”. Ngay cả khi bị dồn vào thế bí: nồi cơm sôi, mẹ dặn nó ở nhà phải chặt nước nếu không cơm nhão, nhưng cái nồi to quá mà con bé nhất quyết không gọi anh Sáu là ba để anh chặt nước giùm như lời gọi nhắc của anh Ba.

Cô bé “luýnh quýnh, loay hoay, nhón lấy cái vá múc từng vá nước”, giúp ta hình dung bé Thu không chỉ khéo léo, đáo để mà còn dũng cảm luôn giữ vững lập trường của mình. Những tưởng tình cảm yêu thương, sự săn sóc của anh Sáu bộc lộ rõ nét trong bữa cơm, khi anh gấp cho nó một cái trứng cá to vàng. Bé Thu “lấy đũa xoi vào chén, để đó rồi bắt thần hất tung cái trứng cá ra, cơm văng tung tóe cả mâm”, sự đối kháng quyết liệt đầy mâu thuẫn giữa hai cha con lên đỉnh điểm.

Con bé bị anh Sáu đánh có lẽ anh hoàn toàn bất lực nhưng bé Thu không giãy nảy lăn ra khóc mà một loạt động từ “ngồi im, đầu cúi gằm xuống, gấp lại cái trứng cá để vào chén, lặng lẽ đứng dậy, lẩy dầm bơi qua sông sang bên ngoài”. Hành động của cô bé phản nào phản ánh tính cách của tuổi nhỏ và cá tính mạnh mẽ, rắn rỏi.

Đằng sau hình ảnh một cô bé ương bướng, bé Thu còn hết mực yêu cha. Sau đêm ngủ với ngoại, bé Thu không nhận anh Sáu là ba không phải vì lâu không gặp em quên ba mất rồi mà vì trên mặt anh Sáu có một vết sẹo khác với người chụp chung với má. Nghe bà lí giải nguyên nhân của vết sẹo, cô bé khẽ thở dài và đưa tay lên trán suy ngẫm. Phải chăng nó đang nghĩ về lỗi lầm của mình, về đau khổ của ba nó phải hứng chịu?

Ngày anh Sáu lên đường, nó núp sau cánh cửa và nhìn với cái nhìn xa xăm, dịu dàng hơn thực chất trong tâm hồn đó đang có một sự thay đổi lớn. Tình cảm vỡ òa khi bé Thu kêu tiếng ba nghẹn ngào trong tiếng nấc: “ Ba...a...ba!”. Tiếng kêu như tiếng xé, xé không gian và xé trái tim mọi người.

Đó là tiếng gọi thân thương nó dồn nén bao nhiêu năm nay mới được bật ra thành lời. Nó chất chứa bao nỗi niềm nhớ thương và cả sự ăn năn. Nó nhanh như con sóc, ôm chặt lấy ba, quắp chặt hai chân và hôn ba cùng khắp, hôn cả vết sẹo của anh Sáu. Những cái hôn vội vã cùng những giọt nước mắt xúc động, hạnh phúc em đều mong mỗi dành tặng người cha kính yêu, dũng cảm của mình.

Nhưng thời gian thật ngắn ngủi cho niềm hạnh phúc ấy bởi anh Sáu phải lên đường. Lời nói của cô bé “ Ba ở nhà với con nghe ba” một lần nữa khẳng định tình cảm sâu nặng mà

trong sáng. Món quà bé Thu muốn ba tặng là chiếc lược ngà thực chất cũng vì mong ba bình yên và trở về từ cuộc kháng chiến đầy gian nan, nguy hiểm.

Chiến tranh tạo thành bức tường vô hình ngăn cách hai cha con anh Sáu và bé Thu nhưng tình phụ tử thiêng liêng, cao đẹp của bé Thu vẫn ngời sáng hơn. Nhà văn xây dựng nhân vật bé Thu với vẻ đẹp cá tính, đầy bản lĩnh nhưng ở đó tình yêu ba luôn thường trực.

Mẫu 14: Phân tích nhân vật bé Thu trong tác phẩm Chiếc lược ngà

“Chiếc lược ngà” là một trong những tác phẩm đặc sắc của nhà văn Nguyễn Quang Sáng. Truyện được sáng tác năm 1966 tại chiến trường miền Đông Nam Bộ khi nhân dân miền Nam đang kiên cường chống Mỹ. Tác phẩm ca ngợi tình cha con sâu nặng, thiêng liêng trong cảnh ngộ éo le của chiến tranh. Bé Thu, nhân vật chính trong truyện, hiện lên là một cô bé gan lì, bướng bỉnh, có cá tính nhưng cũng rất yêu thương cha.

Bé Thu là con gái đầu lòng của ông Sáu và cũng là đứa con duy nhất của ông. Bé Thu chưa một lần được sống trong vòng tay yêu thương của ba bởi ông Sáu đi kháng chiến biệt lập từ khi em còn rất nhỏ. Trong suốt tám năm ròng của tuổi thơ, bé Thu luôn khao khát được gặp ba nhưng ước mơ nhỏ bé ấy lại không thực hiện được. Em chỉ có thể nhìn thấy người ba trong tấm hình chụp chung với má. Nhưng khi ông Sáu trở về, bé Thu lại không nhận ba và luôn cự tuyệt mọi tình cảm của ông.

Sau hiệp định Giơ-ne-vơ, ông Sáu được nghỉ phép ba ngày để về thăm gia đình. Bé Thu không được báo trước điều này nên khi gặp ba ở bến xuồng, với sự vô vấp xúc động của ba, Thu tỏ ra ngờ vực và hoảng sợ. Cô bé giật mình, tròn mắt khi nhìn thấy một người đàn ông với khuôn mặt đáng sợ cùng vết sẹo dài đỏ ửng tiến về phía mình, vừa nói giọng run run: “Thu, ba đây con”.

Nhưng cô bé lại chạy đi và kêu lên gọi má. Tất cả những hành động đó của bé Thu đều trái với niềm mong mỏi của ông Sáu nhưng lại phù hợp với tâm lý trẻ thơ. Bé Thu không nhận ba vì em chờ đợi một người cha khác, một người cha anh hùng, trẻ đẹp giống như trong tấm hình của má.

Tưởng như đó chỉ là những phản ứng ban đầu của em, rồi sau đây Thu sẽ vô cùng quấn quýt bên ông Sáu ba mình. Vậy mà mấy ngày sau, bé Thu luôn nhìn ông Sáu với cặp mắt xa lạ, cảnh giác. Ông Sáu càng vỗ về thì cô bé càng đẩy ra xa. Khi má kêu mời ba vô ăn cơm thì cô bé nói trống không, thậm chí gọi ông Sáu là “người ta” với thái độ bực tức.

Khi nôi cơm sôi, cô bé tự chắt nước nôi cơm mà không cần nhờ đến sự giúp đỡ, điều đó cho thấy Thu là một cô bé thông minh, đáo để. Khi ông Sáu gấp cái trứng cá để vào chén, Thu lấy đũa xoi vào chén rồi bất thần hất cái trứng cá ra làm cơm văng tung tóe cả mâm. Bị đánh, cô bé gan lì không khóc mà bỏ sang nhà bà ngoại, khi đi còn cố khua dây xường kều lên thật to như là một sự thách thức.

Những phản ứng của bé Thu ngày càng quyết liệt, từ chỗ ngấm ngầm đến rõ ràng, mạnh mẽ. Nhà văn đã thể hiện cá tính khá đặc biệt của Thu trong một tình huống bất ngờ. Thu cứng đầu nhưng rất thông minh. Sự ương ngạnh của em là hoàn toàn có lý và không đáng trách bởi em không biết vết thẹo trên gương mặt ba là do chiến tranh để lại. Tác giả đã tìm ra được nguyên nhân phù hợp với tâm lý trẻ thơ để nêu lên lý do vì sao Thu không nhận ba.

Điều cảm động ở đây là bé Thu càng phản ứng mạnh mẽ càng cho thấy tình yêu thương ba tha thiết. Em chỉ chấp nhận người ba giống như trong tấm hình với má. Chi tiết vết thẹo không chỉ có giá trị lớn trong việc xây dựng tình huống, bộc lộ tình cảm cha con mà còn có giá trị tố cáo chiến tranh phi nghĩa đã làm chia cắt từng gia đình, khiến người ta đau đớn cả về vật chất lẫn tinh thần.

Câu chuyện dường như rơi vào bế tắc, ba ngày về phép của ông Sáu tương như vô nghĩa vì bé Thu bỏ về nhà ngoại. Nhưng đúng lúc ông Sáu lên đường, bé Thu bất ngờ nhận ba. Đêm hôm trước, nghe bà giảng giải về vết thẹo trên mặt ba, Thu nằm im, lẩn lộn, thỉnh thoảng lại thở dài như người lớn.

Sáng hôm sau, bé theo bà về nhưng chỉ dám đứng nhìn ba từ xa. Về mặt sầm lại buồn rầu, cái nhìn không ngờ ngác lạ lùng mà có vẻ nghĩ ngợi sâu xa. Đến khi, ông Sáu cất tiếng nói: “Thôi ba đi nghe con” thì tình phụ tử bỗng trỗi dậy mạnh mẽ. Thu kêu thét lên: “Ba...a...a...a”. Tiếng kêu như tiếng xé, xé cả sự im lặng và xé cả ruột gan mọi người. Đó là tiếng gọi mà cô bé cố đè nén trong bao nhiêu năm nay, tiếng gọi ba như vỡ tung ra từ đáy lòng.

Một loạt những cử chỉ, hành động được Nguyễn Quang Sáng miêu tả cụ thể, sinh động: “Nó nhảy thót lên, ôm lắt cổ ba, nó hôn tóc, hôn vai, hôn cổ, hôn cả vết thẹo dài trên mặt ba nó”. Cái vẻ ương ạnh, bướng bỉnh đã biến mất, bây giờ chỉ còn là bé Thu nhõng nhẽo, đang cố ôm chặt lấy ba vì sợ ba đi mất. Rồi cũng rất trẻ con khi Thu nghĩ hai tay không giữ được ba nên dang cả hai chân để ôm chặt lấy ông Sáu.

Đôi vai của nó rung rung. Những chi tiết sinh động đầy kịch tính đã diễn tả thành công sự bùng nổ mạnh mẽ, sự đột phá dữ dội của tình cảm. Bao nhiêu yêu thương, mong đợi dồn nén giờ đây vỡ òa trong những giọt nước mắt, giọt nước mắt yêu thương, nghẹn ngào xen lẫn cả sự hối hận.

Thu chỉ được gặp ba một lần duy nhất và sau đó ông Sáu đã ra đi mãi mãi. Tiếng ba mà cô bé đã cất tiếng gọi trở nên thiêng liêng hơn bao giờ hết. Nhưng khi đã hiểu, Thu càng thêm yêu, thêm tự hào về người cha anh hùng để rồi sau này em bước tiếp vào con đường giải phóng dân tộc và trở thành một cô giao liên thông minh và dũng cảm.

Cả đoạn truyện là một bài thơ cảm động về tình cha con bất diệt trong hoàn cảnh éo le của chiến tranh. Bé Thu có nét cá tính ương ngạnh nhưng vẫn là đứa trẻ hồn nhiên, ngây thơ, có tình yêu cha nồng thắm. Qua nhân vật bé Thu, Nguyễn Quang Sáng đã gửi một mong ước giản dị, gần gũi của trẻ thơ là được sống trong vòng tay yêu thương êm ấm của gia đình.